

Ještě dvě minuty, ještě jedna – a pak se objeví. Ano, a už jsou tady, všech dvanáct apoštolů. Jestlipak doopravdy chodí? Nebo jsou na kolečkách? Ten hezký v modrém plášti, to je Jan. Trochu se podobá strýčkovi Paulovi, ale ten má teď už jenom jednu nohu. Jak jenom mohl být tak hloupý a nechat tu druhou v Rusku? Kdyby ji vzal s sebou, dávno by mu ji přišli a ona by zase přirostla. Měly by za ním s maminkou zase někdy zajít do lazaretu. Ale maminka teď nemůže, protože malá Brigitte pořád tak křičí. No jo, nemá ještě rozum, vždyť jí nejsou ani tři týdny. Ale tamhle – už jde smrtka! Fuj, ta je ale ošklivá! A jak mává kosou! Kdyby ji tak pustili ven, když je teď Staroměstské náměstí plné lidí. – Tak, už je pryč. Teď přijde kohout. Škoda, že v tom rámusu není slyšet, jak kokrhá. Je tak krásně červený a tak zábavný!

Okénko na prastarém orloji pražské Staroměstské radnice se zase zavřelo. Dvanáct apoštolů, smrtka a kohout obešli kolem dokola a teď nehybně stojí pod mohutným hodinovým strojem. Následuje pět hlubokých úderů. Pět hodin. V šest hodin se zase všichni objeví. Každou celou hodinu, už víc než dvě stě let.

Lilly se poleká. Už je pět hodin! Vůbec ji nenapadlo, že může být tak pozdě. Ve čtyři hodiny měla být doma. Musí běžet, jinak bude maminka hubovat, a dneska přece dávají na příděl máslo a taky umělý med. Musí si pospíšet, nebo mlékárnu zavřou.

Holčička přejde vozovku a peláší k Prašné bráně. V jedné ruce pevně svírá krabičku s několika chrousty, ve druhé aktovku s učebnicemi. Pak ale musí zůstat stát. Před obchodem s klobouky stojí žebřík a nahoře sedí starší, tlustý pán s kbelíkem mezi koleny.

Chvíli mává štětcem zrovna jako smrtka kosou, potom udělá raz dva a německý nápis na vývěsním štítě zmizí. Na výlohu kape červená barva. Ten natěrač je ale nešika! Hm – a proč nepokračuje? Teď musí přece přetřít i český nápis. Ale on leze dolů, spokojeně prohlásí: „Tak to bychom měli,“ a lidé na chodníku a prodavačky ve dveřích mu tleskají a poskakují jako kašpárci.

Hned vedle stojí další žebřík. Tady se přetírají *Pelze*. Taky červenou barvou a taky jenom německý nápis. Lidé vesele zpívají a poskakují a Lilly poskakuje s nimi. Raz dva a nápis *Bücher* je pryč, *Gasthaus* je pryč, i *Blumen*, *Fleischhauer*, *Apotheke* a *Begräbnisanstalt* – všechno je pryč. Ještěže Lilly rozumí česky, jinak by se tu už nevyznala.

Běží dál Celetnou ulicí. Červená barva kape a stříká a na chodníku se dělají potůčky a ulice zpívá, tleská, směje se a skáče. Pak si lidé začnou potřásat rukama a líbat se. Bože, to je ale směšné! Lilly to musí honem povědět tatínkovi a mamince a taky ostatním dětem.

Červenými kalužemi se batolí psík a za chvíli má tlapky taky červené. Lilly se k němu hned přídá. Její bílé plátěnky, beztak celé zaprášené, teď vypadají jako nové. Má nové červené botičky a na bílo-modrých ponožkách červené tůpky.

U Prašné brány nemůže dál. Lidé se strkají, tlačí se jeden na druhého, tramvaje nemůžou projet, ale nikdo nenadává.

Lilly už ví, co to všechno znamená. Jistě je to nějaká lidová slavnost. Všechna okna jsou otevřená a lidé mávají kapesníky. Lilly jim zamává svou krabičkou, někdo do ní strčí, krabička jí spadne. Než se stačí shýbnout, jsou ubozí chrousti rozdupaní. Měla by je pohrbit, ale když se nemůže ani ohnout, nedá se nic dělat. To je ale tlačence! Postupuje se jenom po krocích. I v Revoluční ulici jsou všechny německé nápisy přetřené červenou barvou. U Řetězového mostu stojí nějaká žena na střeše auta a křičí. Lidé po každé větě tleskají, někteří pláčou a jiní se smějí. Lilly nerozumí úplně přesně, co ta paní huláká. Rozumí jenom slovu „svoboda“. Pořád se opakuje. Svoboda, to je *Freiheit*.

Pod Letnou vyhrává dechovka a několik velkých děvčat rozdává červené a bílé karafiáty z papíru. Lilly taky dva dostane a připevní si je k modré mašli na copánku. Teď už nemá naspěch. Něčeho takového se musí zúčastnit, to pochopí i tatínek, vždyť je to ještě zábavnější než školní výlet. „Kdo potřebuje červenou barvu?“ volá kdosi a Lilly křičí: „Já!“ Samozřejmě česky, jinak by jí přece nerozuměli. Všichni tleskají a Lilly dostane malý kyblík. Pyšně

ho vleče na Strossmayerovo náměstí, i když je zatraceně těžký. Musí pořád zastavovat a přendávat si kyblík z jedné ruky do druhé. Ale maminka bude mít jistě radost. Tolik krásné červené barvy, mohou vymalovat dětský pokoj a možná i předsíň. A dostala ji zadarmo! „Jsi šikovná, Lilly,“ pochválí ji tatínek.

Dveře kostela svatého Antonína jsou dokořán, uvnitř klečí lidé a zpívají „Ave, ave, Maria“. Májová pobožnost. U mariánského oltáře stojí holčičky v bílých šatech s květinovými věnečky ve vlasech a hořícími svícemi v rukou. Lilly vyšplhá po schodech až na plošinu před dveřmi, odloží kyblík, položí na něj aktovku a nakoukne dovnitř. Ne, v kostele zatím nic nepřemalovali. Hned nalevo za zповědnicí je pod Ježíšovým obrazem německý nápis „Nechte maličkých přijít ke mně“. Škoda, že nemá štětec, bylo by to raz dva. Ale teď je májová pobožnost, to přece nejde.

Z místa, kde stojí, vidí okna jejich bytu v Antonínské ulici. Jsou zavřená a záclony z pestrého kretonu jsou zatažené. V pokojích se nesvítí, i když se stmívá. Buď jsou rodiče taky na slavnosti, nebo už spí. Ale ne, takhle časně spát nechodí. Elektrické hodiny na nároží ukazují teprve osm.

Lilly si plivne do dlaní, popadne kyblík a cupitá domů. Už z dálky vidí, že před domovními dveřmi postává několik žen. Je tam i mladá mlékařka, co má obchod v přízemí. Lilly se s ní kamarádí. Její vývěsní štít ještě přemalovaný není, *Molkerei* je stále na svém místě.

„Dobrý večer, paní Nováková!“ volá Lilly radostně. „To je dobře, že jste ještě tady! Můžete mi dát na příděl máslo a umělý med? Potravinové lístky a peníze vám dám ráno. Páni, ve městě je ale švanda! A podívejte, co jsem dostala! Červenou barvu! Chcete taky trošku?“

Paní Nováková, ta výřečná Češka, jenom zavrtí hlavou. Mlčky, bez vážení hodí na pult kousek másla a přidá šest papírových kelímků s umělým medem. Všechno zabalí do starých novin a Lilly si strčí balíček k učebnicím.

„Mockrát děkuju, paní Nováková,“ zašvitoří. „Teď ale musím běžet. Taky mám hlad!“